

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. február 25.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A FIAK SZABADOK

Énekek: 163,1-3; 256,1-6; 656,1; 440,1,7,13-14

Lekció: 2Móz 30,11-16

Alapige: Mt 17,24-27

Imádkozzunk!

Édesatyánk, Te ismered a szíveket, Te vagy azok vizsgálója, és előtted leplezetlenek és mezítelenek mindenek. Te látod, hogy valóban igaz-e az, hogy örvendőve jöttünk a Te templomodba igéd hallgatására vagy mi az, ami bennünket lesújt, aggaszt, bánt, csüggedté tesz. Milyen kétségek vannak a mi szívünkben e helyett az öröm helyet, amit Te kínálsz és Te kívánsz nekünk.

Kérünk, hogy add nekünk ezt az örömet azért, hogy felébredhettünk, hogy felhoztad ránk ezt az új napot! Nemcsak ránk, hanem az egész teremtett világra: jókra, gonoszokra egyaránt, hívőre és hitetlenre. Kérünk Téged, láttasd meg velünk, hogy ott van-e ez az öröm a szívünkben, a mindennapokban; ez a teljes öröm, amelyet egyedül Te tudsz munkálni a mi életünkben és szívünkben! Bocsásd meg, hogyha sok minden fölėje kerekedik ennek az örömnek, amely lehalkítja ezt az örömet az életünkben vagy elveszi, pedig Te azt kérted, hogy a ti örömeidet senki el ne vegye.

Te látod, hogy mennyire vagyunk örvendező nép, akik örvendeznek Előtted azért, mert minden okuk megvan a hálaadásra, a magasztalásra, a dicséretre. Azt kérjük, Úr Jézus, hogy taníts meg bennünket örülni ebben az örömtelen világban is, és kérünk, munkáld azt, hogy a mi örömünknek legyen oka és legyen következménye!

Kérünk Téged, hogy áldd meg a Te népedet ezen a mai napon, akár itt gyűltünk össze vagy akár a világnak más pontján jönnek össze testvérek, hogy hallgassák a Krisztusról szóló evangéliumot, a váltság örömeit, az Isten szabadításának jó hírét. Kérünk Téged, hogy légy közöttünk, Istenünk! Köszönjük, hogy megajándékozol bennünket a Te jelenléteddel. Valljuk, hogy ez megvidámít, éltet, bátor szívet ad.

Kérünk Téged, tégy késszé most a Te igéd hallására, befogadására, cselekvésére! Jézus Krisztusért kérünk, Atyánk, hallgass meg bennünket!

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg, testvérek, Isten igéjét a Máté írása szerinti evangélium 17. fejezetéből, a 24. verstől a 27. verssel bezárólag: *„Mikor pedig eljutottak vala Kapernaumba, a kétdrakma-szedők Péterhez menének és mondának néki: A ti mesteretek nem fizeti-é a kétdrakmát? Monda: igen. És mikor beméne a házba, meg-előzé őt Jézus, mondván: Mit gondolsz Simon? A föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót? A fiaktól-é, vagy az idegenektől? Monda néki Péter: Az idegenektől. Monda néki Jézus: Tehát a fiak szabadok. De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a tengerre, vesd be a horgot, és vond ki az első halat, a mely rá akad; és felnyitván a száját, egy státért találsz benne: azt kivévén, add oda nekik én érettem és te éretted.”*

Nagyon megörültem ennek az igének, mikor a napokban a Bibliaolvasó Kalauz szerint kiírt ige volt, mert üzenet van benne arra nézve is, hogy most böjti időszak van, és arra nézve is, hogy a mai vasárnapon, úrvacsorai közösségben is együtt lehetünk.

Az ige arról szól, hogy Jézus Krisztus Kapernaumban van, ahol sok csodát tett, megmutatván, hogy Ő Istennek Fia, és Neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Ugyanakkor, Kapernaumban nemcsak isteni lényét ragyogtatja fel, hanem emberi mivoltát is láthatjuk, hiszen megváltásunkban ez a két tétel alapvető: Isten Fia a Megváltó, aki teljesen emberré lett értünk. A csodák arról szólnak, hogy legyenek jellé az ember számára, hogy itt mennyei erők működnek. Ugyanakkor, ebben az igében azt láthatjuk, hogy Jézus Krisztus teljesen emberré is lett, és ezt nem Ő mondja magáról, nem a tanítványok állapítják meg róla, hanem a kívül valók, akiknek Jézus nem több itt, mint adófizető ember, aki alá van vetve a törvénynek.

Az előző, 16. fejezetben hangzik el az az ige, mikor Péter megvallja: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” –, mert ezt látja Jézus Krisztusban. Ez az ige meg arról beszél, hogy vannak, akik csak adófizetőt látnak Benne, akinek kötelességei vannak a templommal, az egyházzal vagy esetleg az állami szervekkel szemben. Boldog, aki vallja, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségééé!

Odamennek az adószedők Péterhez, és megkérdik tőle: „A ti mesteretek nem fizeti-é a kétdrakmát?” Nem fizeti a templomadót? Péter azt mondja: de igen. A templomadóról a lekciónban hallhattunk. A Mózes 2. könyve 30. fejezetében van leírva, amely nem a papok rendeése, nem egy akkori presbitériumnak a kitalációja, hanem magának, Istennek a rendeése volt. Szólt Mózesnek: mondd meg Izráel fiainak... Meg kellett számolni a népet, és a 20 évestől idősebb férfiaknak be kellett fizetni az ún. kétdrakmát, a templomadót, Adár hó közepéig, ami nekünk azt jelenti: március 15-éig. Jeruzsálem kapott egy kis haladékat, ott 24-éig kellett beszédni. Ez azért volt, hogy a lombsátrak ünnepére felmenő zsidó csoport felvihesse Jeruzsálembe ezt az adóformát, és befizethesse a templom kasz-szájába.

Istennek az volt a rendelkezése, hogy ezt mindenkinek be kellett fizetni; akár gazdag volt, akár szegény. Isten úgy mondja az igében: a gazdag ne adjon többet, és a szegény ne fizessen kevesebbet. Nagyon érdekes Isten szívének ez a csodálatos vonása, hogy Ő mindig a kisebbekhez mérte a dolgokat. Istennél ilyen fontos a szegény, a nincstelen, a kivetett vagy a megvetett. Ő nem azt mondja, hogy a mérce a gazdag, hanem azt mondja: a mérce a szegény. Olyan szép az a jelenet, amikor Jákób jön vissza, és azt olvassuk: az egész csapat a gyerekek lépése szerint ment. Voltak ott, akik tudtak volna gyorsabban menni, erőteljesebben haladni, mégis azt mondták: a gyerekekre vagyunk tekintettel.

Ez nagyon fontos tanítása az igének, testvérek, hogy Isten ezt az adóformát odaméri úgy a szegényekhez, hogy nekik *ne legyen teher*. A mi Istenünk senki- nek a nyakába sem akar nagyobb terhet tenni, mint amit el tud hordozni és meg tud tenni. Arra csak az ember képes. Arra csak a papok, a törvénytudók, a farizeusok meg az írástudók voltak képesek, hogy olyan törvényeket tegyenek az emberek nyakába, amelyek roskasztanak, amelyek lehúznak. Isten meg olyan törvényeket ad az Ő népének, amely iga könnyű, sőt gyönyörűség.

Megkérdezhetjük, hogy miért kellett ezt egyformán fizetni? Mért rendelkezett Isten úgy, hogy akár gazdag valaki, akár szegény, ennyit kell befizetni? Ez nem volt egyébként egy nagy összeg. Minden írásmagyarázó mást ír. Az én gondolatom és látásom az, hogy körülbelül két-háromnapi munkának, esetleg négnapi munkának az ára. Ezt vonjátok ki a 365 napból, mert ezt egy évre kellett befizetni, tehát nem volt egy nagy összeg.

Mért rendelkezik Isten úgy, hogy ezt egyformán kell befizetni? Ezzel több dologra akar tanítani bennünket. Egyrészt Isten ezzel az embert emlékeztethette arra, hogy Ő egyformának teremtette. Emlékeztethette arra, hogy az ember megteremtett valóságos igazságban és szentségben, és ha nem lett volna bűneset, akkor nem lett volna gazdag és szegény. Nem lett volna Úr és szolga, nem lett volna egyik ember felettese a másiknak – hogy uralkodjon rajta, hanem az egymás mellé teremtett ember áldott közösségben lett volna az Atyával, a Szentháromság Istennel és egymással. Ez az első dolog, ami miatt Isten ezt elrendeli, hogy egyformán fizessen mindenki. Őelőtte az ember nem egy társadalmi lény, hanem egy Ő általa teremtett alkotás a saját képére és hasonlatosságára.

Aztán, testvérek, emlékeztette ez arra mindig a gyülekezetet, hogy így kellene lennie ma is a megváltás csodáját átélő emberek között, hogy ne legyen különbség. Emlékeztette Isten az Ő népét, bármelyik korban élt az a nép, hogy ez az Ő rendje. Emlékeztek, amikor Pál apostol írt levelet Korinthusba, ott mi volt az egyik korinthusi bűn? Az, hogy nem így volt. Pál apostol, azt mondta – és egyébként ez a többi gyülekezetben is így volt –, hogy személyválogatók, nem egyformán mérnek, nem egyformán ítélnek. Amikor a gyülekezetbe bejött egy gazdag, az előtt leporolták a széket, de ha bejött egy koldus vagy egy nincstelen, az meg állhatott esetleg a sarokban, éhezve és fázva, azzal nem törődtek annyit.

Isten azt mondja: ez a bűn miatt történt így, hogy egyik ember a másik felett lesz, egyik parancsol a másiknak. Az egyik alárendelt lesz, megvetett, kivetett, szegény, nincstelen lesz, vagyis, hogy különböző lesz. Azért rendelte el, hogy egyformán, mert ezzel azt akarta többek között még kifejezni Isten, hogy teljesen mind-

egy, valaki gazdag vagy szegény, egyformán bűnös. Pál apostol megfogalmazta azt, hogy nincs különbség: mindnyájan vétkeztek és híjával vannak az Isten dicsőségének.

Isten ezzel együtt azt is ki akarta fejezni, hogy egyformán szükségetek van a megváltásra: teljesen mindegy, hogy valaki jónak tartja magát vagy elvetemült gonosztevő, ugyanúgy arra a drága vérré van szüksége, amely bűnt befedez, és tisztára mossa a mi ruhánk. Ugyanúgy arra a jézusi váltságra van szüksége minden embernek, egyformán. Mindegy, hogy milyen a rangja vagy mennyi a tudása. Mindegy, hogy milyen a beosztása; minden ember, a koldustól az államfőig, egyformán kegyelemre szorult bűnös. A gyülekezet tagjai természetesen lehetnek különbözőek műveltségre, tapasztalatra vagy életszínvonalra nézve, az Isten szemében azonban egyformák.

Legyen ennek az igének böjti üzenete is a mi számunkra, testvérek, ha már böjti időszakban élünk. Tudjuk, hogy ez nem ételekre való korlátozást jelent a Biblia szerint, hanem attól sokkal több, sokkal mélyebb. Ma a böjt üzenetét hadd fogalmazzam meg így: ha Isten gyermeke vagy – mert a fiak szabadok, akkor szabad neked a másikkal egy szintre tenni magad. Akkor is, hogyha te többet tudsz. Akkor is, ha neked több papírod van iskolai végzettségről. Akkor is, ha neked vastagabb a pénztárcád, szabad vagy arra, hogy te az Isten előtt testvérként tekints a legkisebbre és talán a legnyomorultabbra is. Milyen csodálatos üzenete ez az igének, így böjtben! Jézus felszabadította az Övéit erre: szabad nekem a másikkal egy szintre tenni magamat; ne tartsam magam többnek, és ne tartsam magam kevesebbnek. Nekünk olyan Istenünk van, aki ilyeneket mondott: az utolsókból lehetnek elsők és az elsőkből utolsók; és ahogy az 1. Korinthusi levél 1. fejezetében olyan szépen mondja: a világ kicsinyeit, nemtelenjeit, megvetettjeit választotta ki Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket, a nagyokat.

Isten előtti alázatunkra nézve ez az ige nagy tanítása: a gazdag ne adjon többet és a szegény ne adjon kevesebbet. Persze, ez nem jelentette azt, hogy más formában a gazdagabbak nem adhattak többet, mert ez is az ige böjti üzenete: szabad vagyok arra nézve, hogy többet adjak. Ez volt az alap, amit nem volt kérdéses, hogy mindenkinek be kell fizetni. A szabadok – ha megszabadultak és gazdagok voltak –, átélhették azt, hogy többféle és más formában szabadok voltak arra nézve, hogy többet adjanak. Én a lelkészünktől hallottam, aki egy nagyon áldott eszköz volt Isten kezében az evangelizáció és az ébredés idején az 50-es évektől kezdve, hogy egyszer odament hozzá egy atyafi azzal: Béla bácsi, én úgy gondolom, hogy a tized fizetése az törvényeskedés! Ha én tizedet fizetek, akkor én törvényeskedő vagyok. Béla bácsi kicsit gondolkodott, és azt mondta: Jóska, akkor te fizess húsz százalékot, és akkor már rögtön nem vagy törvényeskedő! Isten gyermeke tényleg szabad arra, hogy ő adhat többet is.

Mit jelentett a templomadó? Miért volt ez olyan fontos? A templomadó azt jelentette: van egy nép, amely Isten hatalma és bíraskodása alatt áll. Az adó azt jelenti, hogy valahová tartozom. Ha valamelyik országnak a polgára vagyok, annak a törvényei rám nézve kötelezőek, és előírásai mérvadóak. Amikor Isten kéri a templomadót, akkor azt mondja: te olyan nép vagy, amelyik hozzám tartozik. Te olyan nép lehetsz, amelynek az Én törvényeim, az Én elveim és útmutatásaim

irányadóak. Te hozzám tartozó nép vagy. Testvérek, ez nagyon fontos, mert amikor valaki ezt nem fizette be, annak mondhatták: te nem tartozol hozzánk! Te nem tartozol Izráel népéhez! Te nem tartozol a lelki néphez!

Amikor Isten valamit elrendel a Bibliában, azért tesz valamit kötelezővé, mert különben ezt az összeget sem fizették volna be az Ő népének tagjai. Voltak fellángolások és voltak nagy mélységek. Személyes életemből hadd mondjak egy példát. Néha előfordult, hogy amikor valaki valamilyen gyülekezeti kisebb munkát megcsinált, a végén megkérdeztem, hogy mennyit fizetünk, akkor visszaadta a labdát, és azt mondta: hát, amennyit tetszik gondolni! Hű, vakartam a fejem; három nagy probléma van! Az első: hogy mondjam meg, hogy nem gondolok semmit. A második: ki kell találnom, hogy ő mennyit gondol. A harmadik: amennyit ő gondol, nekem attól valamennyivel többet kell gondolni, mert akkor lesz jó minden. Veszélyes dolog azt mondani: amennyit gondolsz! Ezért Isten nem ránk bízta a döntést, mert a bűn miatt képtelenek vagyunk a jó szándéokra és a jóakaratra, hanem megmondja, hogy ezzel segítsen nekünk. Az Ő törvényei nem nehezek – mondja az ige egy másik helyen.

Amikor Isten elrendeli ezt a templomadót az Ószövetségben, nem is adónak nevezi, hanem váltságnak. Ma is van olyan felekezet, ahol nem úgy hozzák az egyházfenntartói járulékot, ahogy mi finoman nevezzük, hanem úgy, hogy „hozzuk a missziót”. Tulajdonképpen látják azt, hogy minden misszió. Ha én a templomban befizetek valamilyen összeget, az misszió, mert ez biztosítja, hogy hirdettessék az ige; hogy legyen meleg; legyen világítás; nem sorolom tovább. Isten nem úgy rendel el, hogy azt mondja: ez adó. Ezt lehet, hogy így értik a kapernaumi adószedők: mi beszedjük az adót, Isten meg azt rendel el a Mózes 2. könyvében, hogy ez váltság.

Miért rendel el Isten, hogy ez váltságdíj? Azért, testvérek, mert ez a népszámlálás után következett. Tehát megszámlálták a népet, ki az, aki 20 évesnél idősebb; hány ilyen ember van. Ezeknek kell ezt befizetni, név szerint számon tartjuk. Ez hordozott magában egy olyan üzenetet, amikor népet számlált valaki – Dávidot ezért bünteti meg Isten a népszámlálás miatt –, azt jelentette, hogy én rendelkezem felettetek. Isten ezt nem engedte ki a kezéből. Azt mondta: Hozzám tartozik a nép. Mégis, mivel szükségszerű ez a népszámlálás, ezért Isten elrendeli. Ez bűn forrása lehet a nép számára, mert úgy tűnhet, hogy ő földi királyhoz, földi hatalomhoz, földi uralkodóhoz tartozik és nem az élő Istenhez, ezért váltsa meg, hogy emlékezzen rá. Úgy, ahogy a 394. dicséretünk egy versében olyan szépen énekeljük, a „Térj magadhoz, drága Sion” kezdetű énekben: „Emlékezz, ki népe vagy!” – mert egy népszámlálás során elfelejtheti a nép, hogy ő ki népe.

Isten elrendeli engesztelésül: ezt fizessétek be! – A ti mesteretek befizette a templomadót? Jézus megkérdi Pétertől: mit gondolsz Péter? A föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót? Tudniillik a királyok, az uralkodók és családjaik mentesek voltak az adózás alól. – „A föld királyai kiktől szednek vámot, vagy adót? A fiaktól-é vagy az idegenektől?” Péter mondja a választ: „az idegenektől.” – Akkor „a fiak szabadok”.

Ezzel Jézus megtanítja Pétert és bennünket is arra, hogy Ő a templomnak az Ura. Nem Ő van a temploméért, hanem a templom van Őéért. Tudniillik, azért épült

a templom, hogy Jézus oda érkezzon meg. Oda fog bevonulni a dicsőség Királya. Erről szól a Zsoltár, erről szól az Ószövetség, ezt mondja nekünk a prófécia: meg kell építeni a templomot, mert valahova be kell vonulnia Jézus Krisztusnak, az Isten Bárányának, ahol bemutatja az egyetlen hatásos engesztelő áldozatot az Atyának. Ezért kell csak a templom, nem kell másért. Ez volt a templom funkciója: az áldozatok bemutatása, amely Jézus engesztelésére emlékeztet, a bűnre és arra, hogy eltöröltetik a bűn. Akkor Jézus bevonul, és megtörténik az egyetlen áldozat nagypénteken a Golgotán; onnantól kezdve nincs szükség több áldozat bemutatására.

Ő maga mondja, hogy valóban nagyobb a templomnál, és mégis befizeti a két drakmát, a templomadót. Azt mondja Péternek: menj, vedd be a horgot, és az első hal szájában ott lesz! Mégis befizeti. Miért? Azért, mert ez a böjt. Jézus ezt gyakorolja. Valamilyen isteni cél vagy valamilyen mennyei cél érdekében, a saját magam szabadságát korlátozhatom. Mit mond Jézus? Szabad vagyok. A fiak szabadok. Szabad vagyok arra, hogy ne fizessem be az adót, de mivel én korlátozhatom a saját magam szabadságát, ezért befizetem. Ez a böjt.

Testvérek, figyeljük meg, hogy mi a másik ember szabadságát szeretnénk korlátozni. Ő miért nem csinálja? Mit akarnak az adószedők? – A ti mesteretek nem fizeti az adót! Ők a másik szabadságát akarják korlátozni. Mi erre vagyunk beállítva. Ez a bűn egyik következménye. Az ige meg azt mondja: Jézus a saját maga szabadságát korlátozza, és tanít arra, hogy te is legyél kész a saját magad szabadságát korlátozni.

Az egyik Bibliaórán Pál apostol 1. Korinthusi levele 8. fejezetét vettük, a bálványhús kérdését. Mit mond az apostol? – Én megeszem a bálványhúst, engem nem érdekel, hogy honnan van, kinek áldozták, kinek szentelték, de korlátozom szívesen a szabadságomat, ha ez valakit megbotránkoztat. Mert ha ott ül egy hitben gyengébb atyafi, akkor tekintettel vagyok rá. Mit mond ez az ige? Órá, mint ahogy az adó egyformasága a kicsik szintjén mozgott, mert órájuk kell tekintettel lenni. Ezért azt mondja Pál apostol: ha ott ül egy gyenge hitű atyafi, aki éppen csak indulgat a hit útján, akkor órá vagyok tekintettel és korlátozom az én szabadságomat. Milyen csodálatos!

Aztán figyeljük meg, hogy miért így intézi ezt Jézus? – Menj, fogj egy halat, annak a szájában ott van a pénz! Ott van egy státer a szájában. Tehát Jézus Krisztusnak megint csak istenségét fejezi ki ez az ige; a hatalmát, hogy még az a hal is engedelmeskedik neki, még az is szolgálatára van. Lehetne erről is beszélni, hogy milyen jó lenne, hogyha így engedelmeskedne az Ő népe; ha így lennénk mi a szolgálatára. Lehetne arról beszélni, hogy mi van a szánkban, mi van a zsebünkben, lehetne sok mindenről, de most csak azt emelem ki: miért ilyen úton veszi Jézus ezt a két drakmát, illetve négyet, mert a státer négy drakma értékének felelt meg.

Péterért és Jézusért befizetik az adót. Miért így? Miért nem várják meg Júdást? Miért nem mondja azt Jézus: Júdásnál van a kassza, oda már mindenki betette azt, amit akart, majd abból kifizetjük! Ennek is nagy oka van. Egyrészt azért, mert Jézus Krisztus addig, míg állt a templom, Ő a maga kis tanítványi körével együtt nem akart csoportnak látszani, mintha Ő a templomtól, a zsidóságtól, az Isten népétől különálló lenne. Mert ha a kasszából fizetik, akkor az ezt jelentette

volna – mi egy külön csoport vagyunk. Ezért nem akarja Jézus. A másik ok pedig az: ha Ő nem fizette volna be ezt a pénzt, akkor hogy hirdette volna a zsidóknak az evangéliumot? Akkor mit mondtak volna a zsidók? – Te ne beszélj, mert nem fizeted a templomadót! Azt mondták volna: neked nincs jogod beszélni! Valljuk meg őszintén, hogy a mi szívünk gondolata is ez. Nálunk is volt olyan, aki elkezdett beszélni: mire mennyit adunk, mire miért nem. Ide kéne, meg oda; aztán megkérdeztem: te mennyit adtál? Ő semmit. Hát akkor miért beszélsz? Ugye, értjük, ez egy jogos dolog, hogyha valaki nem fizet be semmit, akkor őt ne érdekelje, hogy a gyülekezet mire, mennyit vagy hogyan ad. Ezt mondták volna a zsidók is rögtön. Megbotránkoztak volna.

Megint a böjt! Jézus csodálatos szabadsága arra nézve, hogy korlátozza ezt a szabadságot az evangélium hirdetésének az érdekében. Aztán kifizeti az adót, mert ezzel is azt jelzi, hogy odaáll a bűnösök közé. Odaáll közénk, odaszámláltatik. Alárendeli magát a törvénynek az, aki betöltötte a törvényt; és mennyire igaz, hogy engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Végül még két gondolat. Jézus elküldi halászni Pétert, és a hal szájában ott van a státer. Ez azt jelentette és azt jelenti a számunkra, hogy az az adó, amit Jézus befizet, nem mindegy, honnan van. Az a pénz, ami a templom fenntartására megy, nem mindegy, honnan származik. Ez is nagyon fontos tanítás! Péter halász volt. Mintha Jézus azt mondaná Péternek: menj, dolgozz most, és ebből a munkából – ennek a csodálatosan megszerzett javaiból, amiben Én is benne vagyok, hogy ez így történik –, fizesd be ezt a státert Én értem és te érted.

Elmondom a testvéreknek, hogy a Bibliának van egy ilyen üzenete: az a pénz, amit Istennek szánunk, nem mindegy, hogy honnan van. Többen szerették volna a lottónyereményből templomot tatarozni. Amik nincs azt milyen szépen be tudjuk osztani! Elrendeznénk, hogy hová tennénk, de Isten nem azt mondja, hogy azt rendezd el, ami nincs, hanem azt, ami van. Jézus azt mondja Péternek: menj el dolgozni, halászni, és az első halnak, amit kifogsz, ott lesz a szájában a státer. Add oda Érttem és érted!

Az utolsó üzenete ennek a mai igének, amit elmondhatok, amikor Jézus azt mondja: Én értem és te érted, akkor ezt a pénzt úgy fizeti ki Péter – legyen tanítás ez a számunkra –, hogy ezt a váltságdíjat valaki helyett ki lehet fizetni: én értem és te érted. A váltságdíj az, amit ki lehet fizetni valaki helyett. Azért örültem, hogy pont mára adta Isten ezt az ígét, mert az úrvacsora erről tesz nekünk bizonyosságot, hogy valaki helyett ki lehet fizetni a váltságot. Ez a valaki te vagy és én vagyok. Jézus Krisztus kifizette helyettünk a váltságot. Nem aranyon és nem ezüstön, nem kétdrakmán vagy egy státeren. Ahogy Péter apostol 1. levelében olvassuk: nem aranyon, nem ezüstön váltott meg, hanem az Ő drága vérére, mint hibátlan és szeplőtlen Bárányén, a Krisztusén. Ez az evangélium örömhíre. Valaki csak ezért lehet szabad. Valaki ezért lehet csak fiú. Valaki ezért lehet csak örökös, mert elhiszi, hogy Jézus Krisztus érette kifizette az engesztelést tökéletesen. Innentől kezdve nincs immár semmi kárhozzátásom, és nincs ellenem szóló ítélet, mert eltöröltetett a kézírás. Jézus kifizette Péter helyett ott a templomadót; a Golgota keresztyén Péterért a tökéletes engesztelést, és minden gyermekéért megfizette a váltságot. Ezért mosson meg az Ő vére! Ezért a szentek egységét él-

jük meg a gyülekezet közösségében, a testvériséget, Jézus Krisztussal való közösségünket és egymással való kapcsolatunkat! Ne felejtsük el, hogy szabadságunkat korlátozhatjuk Isten országa és Isten országának ügye érdekében!

Imádkozzunk!

Édesatyánk, Szentlelked által munkáld bennünk azt, hogy valóban tudjuk és valljuk, hogy Hozzád tartozunk! A megváltás jogán tartozunk Hozzád, mert Jézus Krisztus kiemelt az Ördög terhes fogságából, onnan híven feloldozott, és mint fiaikat és örökösöket, szabadságra hozott. De engedd meg, hogy Hozzád való tartozásunkat ne kötöttségként, hanem szabadságként éljük meg, hiszen csak a bűn szolgálja gyáva rab, de a Krisztusé, a Te szolgálád, az szabad. Ebben a szabadságban járass bennünket úgy, Urunk, hogy a Te szeretetedben, félelmedben élve tudjuk korlátozni, ha kell, ezt a szabadságot; megélni hitünket, szeretetünket, reménységünket gyülekezeti közösségben, ahol, ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős, hordjuk, emeljük önként, kin gyöngesége győz.

Bocsásd meg, Urunk, ha egymástól, vagy a másiktól magunkat különbnek tartottuk! Kérünk Téged, hogy segíts alázatosnak lenni vagy maradni! Segíts Téged híven követni! Segíts egyszer majd célba érni, és engedd, hogy ott jutalmat kaphassunk, kegyelemből és szeretetedből!

Kérünk Urunk, áldj meg bennünket, hogy a Hozzád való tartozás öröme, az valóban öröm és erőforrás lehessen nekünk akkor is, ha nehézségek között járunk most, akkor is, ha kétségeink vannak talán vagy szomorúak vagyunk valami miatt, ha betegség kínoz vagy gyász ért bennünket! Kérünk, taníts meg arra, hogy aki Hozzád tartozik, azt Tőled semmi – sem halál, sem élet, sem semmi más – el nem vonhatja! Kérünk, hogy ajándékozz meg bennünket ezzel az örömmel napról napra, családjainkban, szeretteink között, munkánkban, és bármerre járunk, bárhol élünk! Te tégy bennünket világossággá, sóvá és kovásszá! Hallgass meg a mi kéréseinkben, csöndesen elmondott, egyéni imáinkban is!

Ámen.

440,13-14 ének

13. Isten ártatlan Báránya, Méltó vagy, hogy végy áldást,
Mert érdemed azt kívánja, Végy tőlünk hálaadást!
Végy örök dicsőséget, Hatalmat, tisztességet,
Mert értünk megölettettél, Atyádnak eleget tettél.

14. Add, Úr Jézus, halálodban, Követnünk életedben,
Szentséges tudományodban, Szelíd szenvedésedben.
Légyünk alázatosak. Mindenhez irgalmasak;
Segélj erre Szentlelkeddel, Oktass, vezérelj igédde!